

Nr 30.

Ankom till riksdagens kansli den 22 april 1932 kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 17 § i lagen den 22 juni 1928 om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus.

Genom en den 29 februari 1932 till riksdagen avlämnad proposition, nr 170, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

L a g

om ändrad lydelse av 17 § i lagen den 22 juni 1928 (nr 302) om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus.

Härigenom förordnas, att 17 § i lagen den 22 juni 1928 om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus skall erhålla följande ändrade lydelse:

17 §.

Den, som driver sjukhus, bestämmer, efter vilka grunder och till vilket belopp legosängsavgift skall erläggas för den, som är intagen å sjukhuset. Sättes avgiften därvid till lägre belopp för sjuka från det landstings område eller från den kommun, som driver sjukhuset, än för andra sjuka, må ej till sistnämnda grupp hänföras den, som vid intagningen är bosatt inom landstingsområdet eller kommunen. Vad sålunda är stadgat skall dock icke gälla, där avgiften erlägges av fattigvårdssamhälle eller kommun jämlikt lagen om fattigvården eller lagen om samhällets barnavård.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1933.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för ifrågavarande förslag, får utskottet hänvisa till propositionen.

Propositionen.

Genom propositionen föreslås, att om legosängsavgift vid sådana sjukhus, beträffande vilka 1928 års sjukhuslag är tillämplig, av sjukhusförvaltningen sättes till lägre belopp för sjuka från det egna landstingsområdet eller den egna kommunen än för andra sjuka, till sistnämnda grupp ej må hänföras den, som vid intagningen är bosatt inom landstingsområdet eller kommunen. Denna regel skall dock icke gälla, där avgiften erlägges av fattigvårdssamhälle eller kommun jämlikt fattigvårdslagen eller barnavårdslagen.

Enligt förslaget skall, på sätt framgår av det anförda, den, som är bosatt inom ett sjukvårdsområde, berättigas att erhålla vård efter taxan för patienter från detta område. För styrkande av bosättningsförhållande bör det, såsom föredragande departementschefen yttrat, tydligen räcka, att bevis om mantalsskrivning företes. Vill en sjukhusförvaltning göra gällande, att en person icke är bosatt inom det område, inom vilket han är mantalsskriven, lär det få ankomma på förvaltningen att förebringa utredning härom. Har en sjuk icke hunnit bliva mantalsskriven inom det nya sjukvårdsområdet, får han på annat sätt styrka, att han bosatt sig där. Såsom medel härför må nämnas bevis om kyrkoskrivning, hyreskontrakt m. m.

Utskottet. Vid förslagets granskning har utskottet funnit sig böra tillstyrka detsamma och får fördenskull hemställa,

att förevarande proposition måtte bifallas av riksdagen.

Stockholm den 22 april 1932.

På andra lagutskottets vägnar:

K. G. WESTMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Westman*, *Linder**, *Sigfrid Hansson*, *von Geijer**, *Frändén*, *Norman*, *P. Sandström* och *Gottfrid Karlsson*;

från andra kammaren: herrar *Magnusson* i Kalmar, *Olovson* i Västerås, *Sandström* i Nyland, *Gardell* i Gans, *Ljung*, *Molander*, *Skoglund* och *Osberg*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.